

VOOR ONZE VROUWEN

ONDER REDACTIE VAN MEVR. J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

Een zestig-jarige

(7 September.)

EEN net-onderhouden voortuintje, waarin randjes gelijk-geschoren maagdepalmen rond de perkjes, als omlijsting van fleurige, schoon wat ouderwetsche zomerbloemen: veel muurbloemen, oranje Juliaantjes, knoopjes en in één der perken hoog-opschietende planten, waarbij mijn weinig botanische kennis te hulp wordt geroepen.

„Is dat onkruid of niet? Wij weten het eigenlijk niet.”

Ik wist het ook niet. Kon enkel zeggen dat het, indien onkruid, dan toch te mooi was om uitgeroeid te worden.

Achter het huis, een meter ongeveer in de diepte, een moestuin, waaruit dien eigen morgen snijboonen werden gehaald om in te maken, naar mij triumfantelijk werd verteld. Langs de glooiende kanten, terzij van het trapje, ingegraven steenen, waartusschen rotsplantjes.

„Neen, een tuinman komt hier nooit. We doen alles zelf: zaaïen, verplanten, onderhouden en oogsten. Alleen niet het zware werk van spitten”, zegt m'n vriendelijke gastvrouw.

We drinken thee in het tuinhuisje, waarbij voor de ééne gast de „schrijfstoel” wordt buiten gehaald. Later zien we het huis: een knus nestje, geriefelijk en gezellig.

En ik verheug me er over, dat Johanna Breevoort (want zij was onze gastvrouw) onder zulke omstandigheden rustig haar vaak onrustig en lang niet gemakkelijk leven einden mag. En ik wensch, dat zij en haar man lang nog in dit vredige tehuis samen zullen wonen; lang nog des zomers aan familieleden en kennissen gastvrijheid mogen bewijzen. Toch.....

„Schrijft u nog veel?” vraag ik, nadat we oude herinneringen hebben opgehaald.

„Nee, niet veel. Want ik beleef hier weinig.”

Dat is de schaduwzijde. Want Johanna Breevoort moet beleven om te kunnen geven. En in Rotterdam heeft het leven sneller polsslag dan in Soest.

Op een oogenblik, als ik belijd: „feitelijk vind ik, om zoo te zeggen, het schrijven van een korte schets moeilijker dan van een roman. Je moet in een schets het moment weten te grijpen. Je kan niet de dingen van verschillenden kant bezien.....” zegt ze plots levendig: „ik bekijk de dingen niet. Ik voel me een medium, als ik schrijf. 't Vloeit me vanzelf toe.”

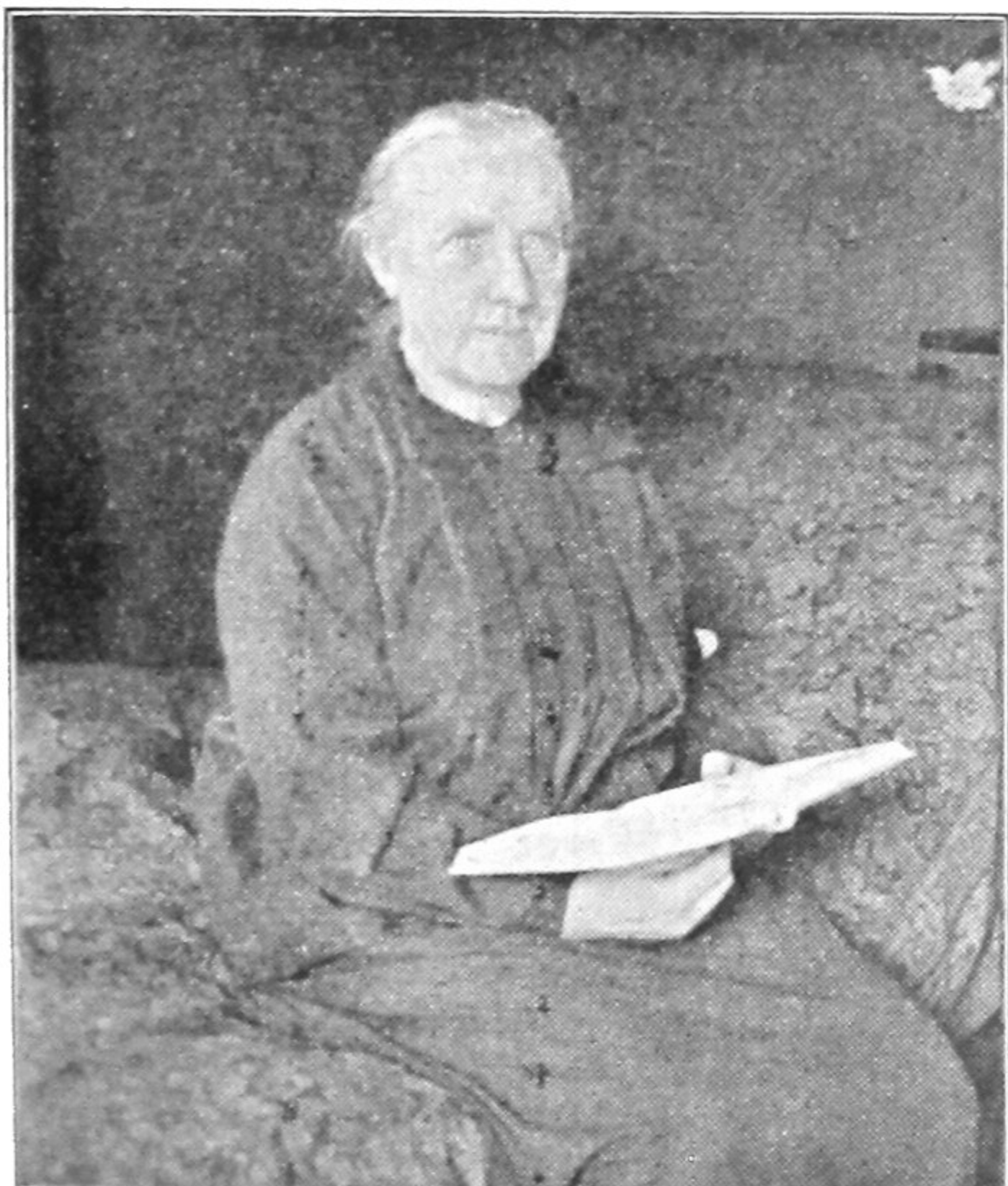
En daarmee karakteriseerde ze, naar mijn meening, zonder het zelf te willen, zeer juist haar kunst. Wees ze er den zwakken en den sterken kant van aan.

Want door dat beleven op het oogenblik van schrijven krijgt haar stijl de levendigheid, die het publiek pakt.

Maar ook: door dat zich laten-drijven op ingevingen, verwaast soms te veel de strakke lijn der karakterteekening. Spreekt ze zichzelf soms tegen.

Het is vooral met „Vrouwenweelde en Vrouwen smart”, dat zij het publiek won.

Hoe fel is dat boek aangevallen bij de verschijning! Feller, dan we het ons nu nog kunnen indenken.

LINKS: de bekende schrijfster Johanna Breevoort.

RECHTS: met echtgenoot voor haar woning „t Bergje” te Soest.

VENSTEREN IN DEN HEMEL

DOOR

JOHANNA BREEVOORT

Een zeer geschikt en zeker gewaardeerd

GESCHENK

is deze bundel innig geschreven overdenkingen van de bekende schrijfster

PRIJS: INGENAARD f 2.—

KEURIG GEBONDEN f 2.65

Verkrijgbaar bij den Boekhandel en bij de N.V. Uitgeversmij.

E. J. BOSCH Jbz.

N.Z. Voorburgwal 68, AMSTERDAM (C.)

Maar ook: hoe werd het gewaardeerd en gekocht! Zoodat het druk op druk beleefde.

Hoe voel je in dat boek: de schrijfster *bekijkt* niet enkel de kwestie, waar het om gaat, ze staat er midden in.

Ik weet niet of zij, die bepaalde personen aanwijzen als de helden en heldinnen uit Joh. Breevoorts boeken gelijk hebben. Doch in ieder geval is het begrijpelijk, dat men er toe kwam. Het zijn levende menschen, die we tegenkomen in „Vrouwenweelde en Vrouwen smart”, in „Karakterzonde en Levensleed”, in het laatste boek, dat ik van haar las, in „Martha” ook. Levend ondanks of misschien juist tengevolge van hun inconsequenties.

7 September wordt Johanna Breevoort 60 jaar.

Men kan critiek oefenen op wat ze schreef en wat ze deed. Ge-gronde critiek soms. Goed. Zijzelf zal de laatste zijn om te beweren, dat haar werk volmaakt was. Hoorde ik het niet pas nog uit haar eigen mond, als loftuiting op een nu weinig meer gekende tijdgenoot: „zij schreef veel beter dan ik”.

Wanneer men ook maar weet te waardeeren! Want Johanna Breevoort is een karakter. Eerlijk en trouw.

Zoo toont ze zich ook in haar jeugdboeken, waaronder sommigen zijn, die ik graag veel ruimer verspreid zag. O.a. „De meisjes van de zesde klas”, „Schoffies en Leffies”, en „In de vlegeljaren”. Lectuur juist voor een leeftijd, die schaars nog bedeed is.

God schenke Johanna Breevoort op 7 September een dag, die glanzend wordt gemaakt ook door de sympathie der menschen. Hij schenke haar en haar man nog vele goede jaren. J. M. W.—W.

